Contributed by Bleri Lleshi
vrijdag, 06 september 2013 - Last Updated vrijdag, 06 september 2013

In ‘Café Bracke en zijn vrienden’ maakt N-VA kopstuk Sigfried Bracke ‘de stand op van het land’. De campagne voor de moeder aller verkiezingen is gestart.

Bracke is België liever kwijt dan rijk, maar toch maakt hij zich zorgen over het land en dus trekt hij Vlaanderen rond. ‘Onze welvaart wordt bedreigd’, zegt hij in een interview met De Standaard (31/08). De schuldige hiervoor is: u mag drie keer raden, …. de Parti Socialiste natuurlijk. Bij N-VA is voor iedereen, van grote leider Bart De Wever tot simpel lid en sympathisant, de PS de hoofdverantwoordelijke voor alles wat er misloopt in dit land. Sinds de aanstelling van Elio Di Rupo als premier is hun anti-PS propaganda nog agressiever geworden.

‘De kracht van verandering’

Nu de grote verkiezingen dichterbij komen belooft N-VA (opnieuw) verandering. Obama heeft de Amerikanen weten te paaien met ‘Yes, we can change’. Het heeft hem wel veel dollars en spreekbeurten gekost. Bart De Wever heeft met veel minder de Vlamingen weten te verleiden met ‘N-VA, de kracht van verandering’. En wat voor verandering.

N-VA zit intussen vier jaar in de Vlaamse Regering. Welke grote veranderingen hebben we gezien die het leven van de Vlaming verbeterd hebben? N-VA won de gemeenteraads-verkiezingen.

Welke veranderingen heeft u beste lezer gezien in uw gemeente waar N-VA aan de macht kwam? Behalve dan de Vlaamse leeuw op de straatnaamborden. In verschillende gemeenten in Vlaanderen zit de partij met zichzelf in de clinch en dat heeft geleid tot pijnlijke taferelen zoals die in Turnhout, waar de stad onbestuurbaar is geworden.

Na de gemeenteraadsverkiezingen in 2012 schreef ik dat die ‘kracht van verandering’ de ‘kracht van stilstand’ was. Nu, bijna een jaar later neem ik mijn woorden terug. We kunnen niet langer spreken over de ‘kracht van stilstand’. N-VA staat gelijk aan achteruitgang. Nergens is dit duidelijker dan in het sociaal-economische programma van deze partij.

Voorbeeldland Duitsland

‘We willen het land zo organiseren dat we welvarend blijven.’, zegt Bracke. En hoe wil de N-VA de welvaart garanderen? Met mini-jobs. Ik weet het, een grote belofte in een mini maatregel. Maar maak u geen zorgen. Het is getest en goedgekeurd in Duitsland, het voorbeeldland voor de N-VA.

Bracke reageerde verontwaardigd toen tijdens het interview met DS de mini-jobs aan bod kwamen. Hij vond het zo jammer dat de socialisten (wie anders) niet te vinden waren voor het voorstel van Open Vld die samen met N-VA, VOKA en Unizo, ook wel te vinden is voor de mini-jobs. Bracke verdedigt de mini-jobs en heeft volgens hem een sterk argument: ‘De armoedecijfers in Duitsland zijn toch niet slechter dan bij ons?’

Jawel. Volgens de meest recente cijfers (2011) van Eurostat is het armoedecijfer voor België 15,3%, dat van Duitsland is 15,8%. Bovendien is de armoede fors toegenomen sinds de invoering van de mini-jobs. Johan Vande Lanotte die een opiniestuk schreef als reactie op het interview met Bracke presenteerde dezelfde cijfers maar maakte de vergelijking met Vlaanderen. Bracke verweet hem de vergelijking van een land met een regio.

Terecht verwijt, maar ook op het niveau van de regio’s scoren de Duitse regio’s veel slechter dan Vlaanderen. En er zijn er zelfs heel wat bij die slechter scoren dan Wallonië en/of Brussel. Vande Lanotte wist heel goed wat hij deed toen hij cijfers begon te vergelijken maar sprak de Vlamingen aan want, zoals ook Bracke, heeft hij hun stemmen volgend jaar hard nodig. Anderzijds kan hetzelfde verweten worden aan Bracke die Wallonië een ‘afhankelijkheidseconomie’ noemt. Goed om weten: volgens de cijfers van het Planbureau was de Waalse economie de enige die groeide vorig jaar. Dit terwijl de Vlaamse economie een krimp had. Bovendien zal volgens een recente studie van KBC de ‘Waalse economie sterker blijven groeien als Vlaamse’. Dit even terzijde.

Terug naar Duitsland. Het armoedecijfer in Duitsland blijft stijgen en momenteel riskeren 12,4 miljoen Duitsers om in armoede te belanden. Deze cijfers over armoede en ongelijkheid zouden eind 2012 figureren in een officiëel rapport van de Duitse regering dat uiteindelijk gecencureerd werd. Passages zoals ‘4 miljoen werkers die voor minder dan 5 euro per uur werken’ en ‘private middelen in Duitsland worden heel ongelijk verdeeld’ werden geschrapt door de regering. Het rapport maakte brandhout van het beleid van de Duitse regering. 1 op 4 werknemers wordt minder dan 10 euro per uur betaald. 1,5 miljoen werknemers zelfs minder dan 5 euro per uur. Vooral vrouwen, migranten en jongeren zijn slachtoffer van dit beleid.

Een ander argument van de Duitse regering was dat deze mini-jobs interessant zijn voor de laaggeschoolden. Een argument dat de voorstanders in België ook gebruiken. In feite hebben in Duitsland 4 op 5 van de mensen die deze laagbetaalde jobs aannemen al een stage of hogere studies op universiteit gedaan.

Laten we ook niet vergeten dat met dergelijke lage lonen het moeilijk wordt om aan een minimumpensioen te komen. De Duitse federale minister voor werk, Ursula von der Leyen, heeft berekend dat iemand die 8 euro per uur verdient 63 jaar lang pensioenbijdrage moet leveren om aan een basisstaatspensioen te komen. Een allerlaatste cijfer over Duitsland en ik ga stout zijn en een stad met een regio vergelijken…Alleen al in Berlijn zijn er 11.000 daklozen, wat meer is dan in heel Vlaanderen.

Werkloosheid

Contributed by Bleri Lleshi
vrijdag, 06 september 2013 - Last Updated vrijdag, 06 september 2013

Bracke en iedereen die voor mini-jobs pleit, grijpt naar de werkloosheidcijfers. ‘Vandaag zit de werkloosheid in het land van Merkel op het laagste punt ooit.’, zegt Bracke. Hoe zou dat komen? Tussen 1998 en 2008 gingen 180.000 voltijdse banen verloren in Duitsland. In dezelfde periode kwamen er 2,7 miljoen mini-jobs bij. Natuurlijk staat de werkloosheid op het laagste punt ooit als een uur werk per week voldoende is om officieel werkend te zijn. Lange leve het Duitse wonder.

Voltijdse banen worden opgesplitst in drie, vier mini-jobs en zo komen we aan 7 miljoen mensen in Duitsland die zo’n mini-job hebben. Dit betekent dat al deze mensen geen sociale zekerheid betalen. De situatie van de mensen die deze jobs aannemen is rampzalig. Een op vijf werknemers met een job komt niet rond met zijn loon. Wat nog schrijnend is, zijn de cijfers van de laaggeschoolde werknemers voor wie die mini-jobs zogezegd de oplossing zouden zijn. 54,6% van de laaggeschoolde werknemers leeft in armoede. Het hoogste cijfer in het hele EU.

Kortom, ‘de kracht van verandering’ zit niet in de mini-jobs en het grote voorbeeld Duitsland. Wie beweert van wel, bezondigt zich aan toogpraat. Het is goed dat politici zoals Bracke de tijd maken om met de mensen te praten, maar hopelijk vertellen ze de feiten zoals ze echt zijn. Van toogpraat gaat Vlaanderen niet beter worden.

Bleri Lleshi is politiek filosoof en auteur. Zijn meest recente boek De neoliberale strafstaat verschijnt in november bij uitgeverij EPO. Dit artikel verscheen eerder op Bleri’s blog